

In deze rubriek polsen we waar kunstenaars de mosterd hebben gehaald voor hun (recente) werk. Deze keer heeft Amélie Bouvier het over de archieven van de Harvard & Smithsonian Astronomical Photographic Plate Collection in Boston.

Mijn solotentoonstelling *Let There Be Night* bij Harlan Levey Projects is het resultaat van een residentie in 2019 bij de Harvard & Smithsonian Astronomical Photographic Plate Collection. Dat was vroeger een observatorium, nu een samenwerking tussen het Smithsonian Astrophysical Observatory en Harvard College Observatory om innovatie te stimuleren. Ze hebben een heel mooie bibliotheek en een archief met 500 000 fotografische, glazen platen. Die werden vroeger gebruikt als fotonegatieven. In de negentiende eeuw begon men fotografie in te zetten voor wetenschap. De glazen platen werden bedekt met een speciaal foto-gevoelig product en dan in telescopen geplaatst. Zo wou men afdrucken maken van de hemel om er een catalogus van te hebben. Eenmaal er afbeeldingen verschenen op de platen, konden die worden bestudeerd. Een van de eersten om ermee te werken was Edward Pickering, de toenmalige directeur. Toen hij aan het Observatorium begon, ontsloeg hij alle mannen die er werkten omdat hij ze onbekwaam vond. Hij stelde zijn meid aan en omdat ze de job zo goed deed, werkte hij vanaf dan met een staf van quasi alleen vrouwen. Die werden ook wel eens neerbuigend als 'Pickering's Harem' omschreven. Ik heb vroeger al eens een reeks van vijftienveertig tekeningen gemaakt als eerbetoon aan de vijftienveertig vrouwen die voor hem werkten. Ze maakten annotaties op de glazen platen. Omdat ze aanvankelijk niet 's nachts mochten werken, bestudeerden ze de platen de volgende dag. Sommige van die gegevens worden nog steeds gebruikt. Om de platen te kunnen bestuderen, moeten de handgemaakte annotaties worden uitgewist om de constellaties eronder te zien. En dat leidde tot een strijd tussen historici en wetenschappers aangezien beiden een andere houding hebben ten opzichte van archieven. Het zette

me aan tot de vraag: hoe bewaar je een archief? Welke delen wis je om toegang te krijgen tot andere? Hoe bewaar je een collectief geheugen?

Na mijn residentie heb ik de twee-kanaalvideo *Eight Minutes Ago* gemaakt. Op het ene scherm zie je vooral beelden die ik heb geschoten van de archieven, aangevuld met beelden uit mijn eigen studio en archief. Op het andere scherm zie je een geschreven conversatie met mijn vader. Ik vraag hem wat de nacht voor hem betekent. Hij heeft het over zijn geheugen en wat hij zich 's morgens herinnert als hij opstaat. Ik contrasteer dus een collectief geheugen met een persoonlijk geheugen, in een combinatie van tekst en beeld. Wat beide samenbrengt is de soundtrack. Daarvoor gebruik ik onder andere het geluid van verschillende planeten dat werd opgenomen door radiogolven van de NASA.

Naast de video toon ik ook de reeks *Serapis*. Daarvoor ben ik vertrokken van de glazen platen die beschadigd of vuil waren en niet meer gebruikt worden. Ze liggen stof te vergaren. Ik dacht na over een manier om ze nieuw leven te geven. Ik zie er namelijk de esthetische waarde van omdat ze zoveel geschiedenis in zich dragen terwijl niemand er nog naar omkijkt. Ik heb een aantal van die vlekken overgezet op canvas. En net zoals de platen met hun verschillende annotaties en resten van het fotoproduct, hebben mijn doeken verschillende lagen. Het resultaat is een collage van gouache, gesso en tekeningen.

Amélie Bouvier, *Let There Be Night*, tot 18 december in Harlan Levey Projects, Brussel.
www.hl-projects.com

Amélie Bouvier, *Serapis #1*, 2021, gouache, inkt, gesso, staal, 44,5 x 37 cm